

[Aksel Larsen.]

såvel i loven som i overenskomsten, at de lande, der modtager Marshallhjælpen, skal være forpligtet til at rette sig efter denne amerikanske lov, som man altså dengang ikke ville gøre tinget bekendt med, og efter senere love, som måtte blive vedtaget af den amerikanske kongres i denne forbindelse. Alene den omstændighed er i sig selv tilstrækkeligt bevis for rigtigheden af, hvad der står i vort forslag til beslutning, at Danmark er berøvet selvbestemmelsesretten over sin økonomiske politik.

Som sagt, man hævdede for halvandet år siden, at når vi vedtog Marshallplanen, ville bl. a. vor dollarmangel blive afhjulpet. Da man gennemførte kronenedskæringen, sagde man: Marshallhjælpen har ikke skaffet de dollars, vi havde brug for, og derfor må vi foretage kronesænkningen, så kan vi få flere dollars ind ved at eksportere flere varer til dollarområdet end hidtil. Jeg ved naturligvis ikke, om der på det ene eller det andet område er sket en forøgelse af vor eksport til dollarlandene, jeg ved ikke, om der sælges nogle flere flasker Sherry Brandy til Amerikas Forenede Stater end før, men jeg ved, at det, man ustandselig har henvist befolkningen til at håbe på, nemlig en forøget dansk smørekseport til Amerika, ikke bliver til noget. Ganske vist kunne man jo en kort tid juble over, at Amerika var gået ind på at nedsætte sin smørtold, men det blev igen kommunisterne, der fik ret, da vi sagde: Hvad hjælper det, at smørtolden nedsættes, når Amerika opretholder indførselsforbudet? — og det opretholder man jo stadigvæk. Man har smør nok i Amerika, og hvis jeg ikke husker meget fejl, har man fra amerikansk hold fornylig sagt, at nu skal Danmark holde op med at vrøvle om denne smørekseport til Amerika, for den bliver der ikke noget af.

Derigennem får vi altså ikke afhjulpet vor dollarmangel. Jeg ved iøvrigt ikke, hvordan vi skulle bære os ad med at eksportere 20 000 t smør til Amerika, så længe vi er forpligtet til at levere 75 pct. af vor smørekseport til England — men det ved regeringen muligvis. Det har iøvrigt kun teoretisk betydning, om regeringen har denne viden, da smørekseporten til Amerika ikke kommer i stand.

Men når det er sådan, at Amerika nok vil levere dollarvarer til Danmark og andre europæiske Marshalllande, men ikke vil købe varer af nævneværdigt omfang i disse lande, kan dollarmanglen ikke afhjælpes; den kan højst blive værre; for de, der vil udfolde sig og ved privat initiativ har forsøgt at

afhjælpe dollarmanglen ved at trykke dollarpengeseidler i Europa, har jo ikke været så helt heldige — jeg forstår i hvert fald, at det er en metode, som regeringen ikke vil anbefale. Men når man ikke kan eksportere væsentlige varer til Amerika, kan man jo ikke indtjene dollars på den måde. Det vil altså sige, at hvis man ikke frigør sig for afhængigheden af dollar, hvis man ikke frigør sig for afhængigheden af Marshallplanen og den økonomiske hjælp derovrefra, bliver man mere og mere afhængig.

Udenrigsministeren siger, at vi har strålende resultater, for industriproduktionen i Danmark er højeré end nogensinde, og landbrugsproduktionen er også steget kolossalt, og alt det skyldes Marshallplanen.

Jeg tror, det er en fejltagelse fra ministerens side, at han møder op med en sådan argumentation. Marshallplanen har været i kraft i små halvandet år. Det er dog vist utænkeligt, at stigningen i industri- og landbrugsproduktionen, siden krigen sluttede, eller siden 1935, skulle skyldes Marshallplanen, der trådte i kraft for små halvandet år siden.

Hvad landbruget angår, kan man vistnok i første række takke den gode høst for denne stigning, og selvom jeg ikke kan forhindre den højtærede udenrigsminister i at have de bedst mulige tanker om de amerikanske statsmænd — klimaet i Danmark har de dog vistnok ingen indflydelse på endnu. Og det er klimaet herhjemme og det danske landbrugs dygtighed, man i første række skal takke for, at landbrugsproduktionen er steget i det sidste par år.

Hvad industriproduktionen angår, er der jo tale om en stigning over flere år, og det er ganske givet, at den kortvarige Marshallhjælp, vi har fået, ikke kan have bevirket en stigning på 35 pct. fra 1935 til nu. Påstanden om, at det er Marshallhjælpen, vi skal takke for dette, er således urigtig.

Derimod kan man henholde sig til det, jeg har sagt: at Marshallplanen er skyld i en række økonomiske forværringer for Danmark. Jeg kan igen nævne det, som blev følgen af kronenedskæringen og af handelsoverenskomsten med England, nemlig at Danmarks importvarer fra England steg i pris med mindst 250 mill. kr. om året; jeg kan nævne, at importen af korn og foderstoffer er blevet fordryet med 95 mill. kr. om året; jeg kan nævne, at den formindskede import af kunstgødning, man regner med for det kommende år, vil komme til at koste ca. 30 mill. kr. mere end det foregående år. Og det er dog altsammen noget, vi skal betale som følge af Marshallplanen eller af de økonomiske